



Володимир Чепіга
член Національної спілки
журналістів України,
член Національної спілки
письменників України,
лауреат літературної премії
імені Юрія Яновського

Він був і є...

*Щире слово про видатного українського
сатирика і гумориста,
лірика і публіциста Владислава Бойка
(він же в літературі — Василь Шукайло)*

Мені поталанило: на своєму не такому вже й малому життєвому шляху я зустрів багато людей, котрі стали для мене близькими. З-поміж них осібно стоїть Славко, Владько (так іменували його в молоді літа), перегодом — Владислав, а вже потім — **Владислав Федорович Бойко**.

Нашому побратимству, нашій вірній, незрадливій дружбі майже півстоліття. І хоч уже понад рік нема його на Землі під сонцем — **Владислав Бойко** лишається для мене живим. Я подумки раджуся з ним, за звичкою ділюся своїми творчими планами, я чую завжди його глухуватий голос, який наспівує одну з його власних козацьких пісень...

А почалося все (ого-го як давно!) влітку 1968 року, коли, отримавши диплом уже другого гуманітарного вищого навчального закладу, Владислав прийшов на виробничу практику до редакції сатиричного журналу “Перець”, де я теж незадовго перед цим став працювати.

Владислав Бойко напрочуд легко і просто увійшов до перчанського коша. Настільки легко і настільки просто, що вже невдовзі став своїм, рідним на наших співочих вечорницях. Постійна боротьба за правду і справедливість та ще й під цензурою, котру ми старалися хитромудро ввести в оману, виснажувала і висотувала сили. А вечорами хлопці-фейлетоністи (творчий колектив був суто чоловічим) збиралися в кабінеті шефа (так шанобливо називали головного редактора **Федора Маківчука**) й, звісно, під чарку допізна співали. І з’ясувалося, що Славко усю ту масу українських пісень пречудово знає і добре співає. Та ще й уміє акомпанувати на гітарі. А опісля, коли вповні розкрився його поетичний талант, він подарував нам і світові власні пісні з власною ж мелодією. Одну з них (під назвою “Повернення”) я вважаю рівною всім найкращим народним козацьким пісням...

Окрім, сказати б, професійних чеснот цей вельми симпатичний, міцної середньої статури хлопець з козацькими вусами виявився завзятим рибалкою на превелике задоволення таких же вудкарів, до числа яких входив і наш суворий у роботі й веселий у вільний від неї час головний редактор. До того ж Славко настільки уміло й затято грав у шахи, що дуже скоро з

ним у редакції мало хто наважувався сісти за шахівницю і йому, щоб “відвести душу”, доводилося їздити бозна й куди до таких же затятих любителів ферзя і коня...

А час линув. Двадцять п’ять років віддав “Перцеві” **Владислав Бойко**. Викристалізувався й набув сталеві моці його публіцистичний хист як фейлетоніста. Так само впевнено ішов він до вершини своєї поетичної майстерності. Сатиричні вірші **Владислава Бойка** позначені і справедливою злістю, і м’яким, теплим гумором, а його нехарактерна для сатириків лірична поезія не поступається світовим взірцям.

Владислав Бойко багато їздив по Україні і дуже багато працював, і завжди був у першому ряду вояків за справедливість. Жодного разу не схибив, жодного разу не пішов проти своєї совісті, жодного разу не зрадив своїх переконань. Пізніше він трудився в письменницькому часописі “Вітчизна”. Водночас спробував організувати сатиричну газету під бойовою назвою “Гаківниця”, долучився до випуску газети “Веселі вісті”. Але чудесної своєї поезії **Бойко** ніколи не полишав. Ось чому всі ми — його колеги і побратими — щиро раділи за уродження Сумщини, сина сільської вчительки, **Владислава Бойка** (в літературі — **Василя Шукайла** — це дівоче прізвище його матері), коли він за свої поетичні здобутки став лауреатом літературних премій імені Леоніда Глібова, Степана Олійника та Олександра Олеся.

У давніх підшивках “Перця” я люблю перечитувати написане **Владиславом Бойком**. У його книжках (їх дев’ять, за обсягом вони не такі вже й великі) закладено стільки життєвої правди, у них чуєш таке чітке биття живого серця, що вони переважають багатько грубесних томів, як сказав колись сам Владько, “літсіратини”.

А ще люблю бачитися і говорити з дружиною Владислава Федоровича — журналісткою і чудовою людиною **Валентиною Іванівною Меншун**. Уже багато років редагує вона популярний, цікавий і дуже чесний журнал “Трибуна”. Подружжя Бойко-Меншун виховало доньку Оксану, яка стала дипломатом, науковцем, кандидатом політичних наук. У неї троє дітей.

Отож і коріння Бойкове, і його творчість живе.

Він був і є...